

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20

15. Oktober 1916

65. Aargang

Tale af **Eldste Anthony W. Ibins,**

Medlem af de tolv Apostles Knorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. April 1916.

Beviser for Kirkens stadige og hurtige Vækst. Kirkens Arbejde i Fredssagens Interesser. De Hellige sætter Verden et Eksempel paa, hvorledes et fredeligt og retsfærdigt Liv skal leves. Alvorlige Spørgsmaal, som maa løses. De forskellige Nationer trænger haardt til retsfærdige Mænd, som kan udstede og forvalte Lovene. Det paahviler Folket at vælge gode Mænd. Kirken virker for fuldstændig Afholdenhed fra Nærdelsen af berusende Drikke.

Brødre og Søstre! Det, der er blevet sagt og udført ved denne Konference, har efter min Mening været meget tilsredsstillende, og jeg tror, at det ogsaa har tilsredsstillet alle de Sidste-Dages Hellige, som har været nærværende. Den bestemte og forstaaelige Maade, paa hvilken Kirkens fundamentale Principper er blevne fremsatte af Præsidentskabet, har glædet mig. Vidnesbyrdet om dette Værks Guddommelighed, der er blevet baaret af Kirkens præsiderende Autoriteter og af Brødrene, som har talt til os, og Meddelelserne, som vi har faaet angaaende Kirkens Udvikling og Fremstrid i Løbet af de sidste 14 Aar, har det glædet mig at høre, og de burde, synes jeg, bortdrive enhver Twivl, som mulig kan være opkommet enten blandt Kirkens Medlemmer eller hos udenforstaaende angaaende Kirkens Udvikling, Fremstrid, Styrke og Stilling.

Jeg tror, at hvis vi havde bestemte Talangivelser, vilde det deraf funnes, at siden Kirkens for 86 Aar siden organiseredes, er den stadig stredet sikkert fremad; den er Aar efter Aar blevet sterkere og har gjort sin Indflydelse mere og mere gjældende, og som Aarene er rullede bort, er Kirkens Folk vokede i Troen paa og Forstaaelsen af Evangeliets Prin-

cipper. Jeg har gjort mig selv det Spørgsmaal: Hvad vil de næste 15 Aar bringe for Kirken? Hvor vil vi i Øabet af disse Aar være; hvor stort vil vort Antal være; vil vor Indflydelse i Verden være forøget, og hvilke Fremstridt vil Kristi Kirke have gjort? Jeg ser fremad med lys Fortrøstning, fordi jeg veed, at ligesom Kirken Aar efter Aar er voget stærkere, og ligesom den i Øabet af de sidste 14 Aar af dens Historie har haft en forholdsvis større Fremgang end i nogen anden Periode af dens Historie, saaledes vil dens Udbvikling i Fremtiden ogsaa tilbage. Dette er Herrens Værk, og det er i Verden for at bestaa; det vil efterhaanden blive bedre og bedre forstået, og det vil gjøre sin Indflydelse mere og mere gjældende til Menneskenes Gavn.

Jeg synes, at hvis vi altid kunde opholde os her; hvis vi altid kunde være sammen; hvis vi altid kunde nyde den aandelige Indflydelse, som er tilstede ved disse Konferencer, hvorved Herren giver os Bidnesbyrd og Forsikring om Sandheden, saa burde vi være et meget lykkeligt, roligt og tilfreds Folk, og jeg tror, at vi som Regel er det. Vi gaar bort fra disse Konferencer med Overbevisningen om, at vi kun er en meget lille Del af Verdens Befolkning, men en meget vigtig Del af den; thi Herrens Værk er ikke begrændet til Utahs Stat; det er ikke begrændet til de Forenede Stater; nej, det er et Værk, som vedrører hele Verden, og som Følge deraf er vi som et Kirkesamfund interesserede i Verdensforholdene, og vi maa usortrødent og med al Bisdom virke for dette Værks Udbredelse, hvis dets frelsende Kraft skal blive følt i Verden og det endelige store Maal blive naaet. Maar jeg saaledes tænker paa de fredelige Forhold her hjemme, paa Kirkens tilfredsstillende Forsatning og den tilfredsstillende Stilling, som de Forenede Stater indtager, sammenlignet med andre Lande i Verden, drager jeg den Slutning, at vor Gjerning er ikke nær fuldført. Vor Gjerning er i Virkeligheden kun begyndt; den gode evangeliske Indflydelse, vi haaber at kunne udøve i Verden, Oprættelsen af ordnede Fredstilstande i religiøse Livsforhold og i verdslige — thi de kan ikke adfilles — er en Mission, som rækker ud til Gjennemførelsen af de allerstørste Opgaver, som det ikke alene er muligt at gjennemføre, men som med absolut Bisched vil blive gjennemførte.

Medens jeg sad her, har jeg tænkt paa Pauli Ord. Nogle af disse hans Ord er blevne citerede her ved dette Møde. Han skrev, som I veed, til Timoteus, en Mand, som havde annammet Evangeliets Sandheder, ligesom vi, og hvem han tiltalte som sin Søn. Aanden i de Breve, han skrev til ham, og Formaningen til ham gif ud paa, at han skulde vedblive at være Herren hengiven og uvægerlig holde fast ved Troen; at han skulde erindre at øre og rette sig efter Landets Love og, idet han gjorde dette, formane alle andre Mænd og Kvinder til at gjøre det samme. Ligeledes, at han skulde belære Menneskene om at holde Herrens Besalinger; at han skulde belære alle om at være arbejdsmølle og sparsommelige og Mændene om at forhørgre deres Familier; at han skulde belære Kvinderne om ikke at udstrykke sig paa upassende Maade, men klæde sig net og ørbart; at han skulde formane de fattige til at

vise Lydighed oversor dem, som gav dem Arbejde, og være tilsredse med det, de havde, og sætte deres Tillid til Herren; at han skulde formane de rige til i Retfærdighed at søge aandelige Rigdomme mere end timelige, idet han sagde, at „Pengebegjærlighed er en Rod til alt ondt”; og hvis de paa ørlig Vis erhvervede sig Rigdomme, skulde de give Herren Eren dersor. Paulus sagde, at Menighedens Medlemmer maatte belæres om disse Ting, for at de kunde blive grundfæstede i Sandheden. Han har Vidnesbyrd om, at den Tid vilde komme, da Menneskene i Stedet for at elske Gud vilde blive egenkjærlige i høj Grad. Han udtrykte sig saaledes:

„Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanstelige Tider indtræde. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemlige, ryggesløse, uljærlige, usorligelige, bagtale-riske, uafholdne, raa, uden Kjærlighed til det gode, forræderiske, fremfusende, opblæste. Mennesker, som mere elske Bellhjærti, end de elske Gud, som have Gudfrigtigheds Skin, men have fornægtet dens Kraft. Og fra disse skal Du vende Dig bort!“ (2. Tim. 3:1—5.)

Bidere siger han, at slige Folk aldrig kommer til Sandheds Erfjendelse, selv om de stedse bliver underviste. Ved at sammenligne Forholdene indenfor Kirken med den almindelige Tilstand i Verden i Dag kom jeg til at tænke paa disse Ord af Apostel-Profeten. Kjender I, forstaar I tilhulde, kjære Brødre og Søstre, hvor golde den moderne Kristendoms Lærdomme har været? Den saakaldte kristne Verden fører dodelig indbyrdes Strid; Nationer gaar imod Nationer og Folk imod Folk. De har draget Sværdet imod hinanden og dræber hinanden, og dog foregiver de at efterhølge Verdens Frelser. De har alle sammen Bibelen; de er bekjendte med Guds Ord, som findes i de hellige Skrifter, og dog fører de den mest hjerteløse og blodige Krig mod hinanden, som nogensinde har fundet Sted i Verden, saa vidt vi kjender Historien.

Medens Broder Grant i Formiddags anførte statistiske Tal, tænkte jeg paa nogle Bemærkninger, som for nogle saa Dage siden blev fremført i det engelske Parlament af Premierministeren, og som jeg nedstrev i Middagstimmen. Ministeren nævnede, at den europæiske Krig kostet Storbritannien alene circa fem og tyve Millioner Dollars hver Dag eller ni Billioner og et Hundrede og fem og tyve Dollars i et Aar, Talstørrelser, som jo er svimlende høje. Statsmænd i dette Land, og ikke i dette Land alene, spørger, hvad vi skal gjøre for at blive frelst fra Krigens Forbandelser og Kædler. Det drejer sig ikke saa meget om aandelig Frelse som om dette: Hvorledes skal vi som Verdenssamfund undgaa at ødelægge hinanden; thi de forstaar, at denne frygtelige Forødelse af Menneskeliv og Ejendom kan ikke vedblive længe. Dersor begynder de engelske Statsmænd at overveje, hvad der kan gjøres for at standse Krigens og Forødelsen af de uhyre Kapitaler saa vel som de frygtelige Øre af Menneskeliv, som Krigens kræver. Det engelske Folk bliver advaret mod Ødselhed og unødvendige Udgifter. Iblandt andre Ting, som deres Opmærksomhed bliver henledet paa, er dette en af de vigtigste,

at der i Storbritannien hvert Aar bliver udgivet til stærke Drifte og lignende skadelige Ting den sabelagtige Sum af 550 Millioner Dollars.

Vi spørger ikke saa direkte her i de Forenede Stater, hvad vi skal gjøre for at blive frelste fra truende Kalamiteter paa Livets materielle Omraader, men vi spørger, hvad vi kan gjøre for at bevare Freden og sikre de nuværende gode Tilstande. Kan vi holde os ubevorte af denne Verdenskrig? Vil vi blive angrebne? Er der Fare for, at vores Indtægtskilder vil blive formindstede og vores Finanser forødte? Mange foreslaar en større Flaade, større Hærstyrker, stærkere Besættninger, for at den af Gud givne Frihed, som findes i de Forenede Stater i større Grad end i noget andet Land i Verden, kan blive bevaret og denne Frihed og deraf flydende Samfundsgoder derved gaa i Arv til vores Børn. Disse Spørgsmål er det af yderste Vigtighed for enhver Nation at besvare. Vi kan ikke gaa udenom dem. Der maa være en Grund til, at Tilstandene i Verden er, som de er, og der maa være et Redningsmiddel for Samfundet; jeg betragter det som givet, at hvis jeg ser eller tror at se Aarsagen til den fortvivlede Stilling, som Verden er i, eller hvis jeg ser Redningsmidlet, saa er det ikke alene mit Priviliegium, men min Pligt at sige, hvilket dette Middel er. Jeg spurgte mig selv den første Konferencedag: Hvor bestaar Kirkens Styrke? Og Svaret kom meget snart til mit Sind: For det første er Kirken oprettet af Herren, idet Kristi frelsende Evangelium blev gjen-givet til Jorden i nærværende Tidsperiode, og Evangeliets Værk blev grundfæstet paa Jorden af Gud ved hans Ejener Profeten Joseph Smith. Vi har modtaget Evangeliets Fylde; vi forstaar dette, og vi veed, at Kirkens Love og Ordinancer er fuldkomne. Men jeg sagde til mig selv: Hvis disse Love og Ordinancer ikke bliver administrerede i Retsærdighed af trofaste, paalidelige Mænd, gavnner de intet. Vi kan kjende Herrens Ord. Vi kan paaa staat at være retsærdige; vi kan kjende hans Billie, men hvis vores Gjerninger ikke er i Overensstemmelse med denne hans Billie og et Udtale for vor Tro, hjælper de os intet. Jeg veed, at jeg kan begynde med Kirkens Præsident og fortsætte ned gennem de forskellige Kvarumer til Stabspræsidenterne, Medlemmerne af Højraadene, Biskopperne i de forskellige Kirkesogne, Præsidenterne i Kirkens Hjælpeforeninger, og jeg vil finde, at enhver af dem er valgt med den største Omhyggelighed paa Grund af deres Midkjærhed, Retstaffenhed og Værdighed i enhver Henseende. Hvis en Mand siger, at han tror paa Gud, og han er ørlig i sin Tro, vil han efterleve Guds Besalinger. Saadanne Mænd er retsindige, ødle og Herren hengivne Mænd. Jeg kan ikke finde en umoralst Mand iblandt dem, ikke een. Jeg kan ikke finde en daarlig Mand iblandt dem eller en Mand, hvis Ord man ikke kan stole paa. Jeg kan ikke finde en Hykler blandt dem, som udgiver sig for at være religiøs, men hvisLiv ikke stemmer dermed. Dette er, hvad der bevirker Kirkens Styrke, de Mænds Styrke, som er i den, og som leder dens Aflæerer. Der kan ikke være nogen Styrke ved Kirken eller ved Staten, undtagen et saadant Forhold gjør sig gjældende, lige meget hvor gode Kirkelovene eller Statslovene end er.

Mexikanerne har tilsyneladende en lige saa god Grundlov, som vi har i de Forenede Stater, men de har aldrig haft Mænd, som fuldtud har funnet sætte den i Udførelse, og de, som har været ved Magten, har som øfest sordrejet Lovene. Menneskene har overtraadt Guds Bud, forandret Kirkens af Kristus indstiftede Ordinancer og brudt den evige Bagt, skjønt de har foregivet at tale i Herrens Navn; mange Mænd i Mexiko har forvansket de retsaerdige og gode Love, som er blevne nedskrevne af deres Fædre i Mexicos Lovbøger, saaledes at Anarki og Lovløshed nu er fremherskende. I Skrifstederne, jeg læste, siger Paulus, at de deri omtalte Forhold vilde komme i „de sidste Dage“. Kristus sagde til Profeten Joseph Smith: „I de sidste Dage, ja nu, Dagen, paa hvilken jeg begynder min Gjerning, staar Herrens Engle rede og anraaber ham vedblivende om at blive tilladte at gaa ud og høste Mærkerne, thi Høsten er moden.“ Vi lever altsaa i de sidste Dage. Behøver jeg at sige Eder, at der i vor Tid lever Tusinder af Mennesker, som opsylder Pauli Forudsigelse? Vi kommer i Forbindelse med dem, hvor som helst vi gaar, og deraf siger jeg — og jeg frygter ikke, at det vil lykkes noget at modbevise mig — at den forvirrede Tilstand i Verden, baade paa det religiøse og det verdslige Omraade, er Resultatet af den Administration af Kirke- og Statsaffærer i de forskellige Lande, der ledes af Mænd, som er vegne bort fra Herrens Veje. Det er ikke Mænd, som er i Besiddelse af en stærk Tro, og som har Tillid til Herren. De tager selv Venen og giver den ikke til ham. De forklarer Herrens Ord forkert, fordi de, hvis de vilde give hans Ord en rigtig Forklaring, ikke funde opnaa deres Hensigter.

Hvilket er da Redningsmidlet, der tiltraenges?

Kirken, vi tilhører, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er der (af de Grunde, jeg har fremført) intet i Bejen med. Den bliver administreret i Overensstemmelse med Herrens Ord, som jeg har baaret Vidnesbyrd om til Eder. Ansvarligheden for, at de rette Mænd bliver valdede til at lede dens Affærer, paahviser Kirkens præsiderende Autoriteter. Enhver af disse Mænd veed, at deres Livsvandel er blevet kritisk undersøgt, før de er kaldte til ansvarsfulde Stillinge, og de veed, at de maa kunne tilfredsstille de Krav, der stilles til dem, hvis de skalde blive beskifte til at være Repræsentanter for Herrens Værk, og de veed, at hvis en af dem skalde ophøre at virke med Midkjærhed og at udvise en god Karakter, lige meget hvem, det end er, en af os eller en af dem, mistet de fra det Øjeblik, de afgiver fra Herrens Vej, deres Stilling. Fra det Øjeblik, vi forglemmer den Forpligtelse, der paahviser os i Herrens Tjeneste, lige meget hvilken vor Kaldelse har været; fra det Øjeblik, vi sætter vores personlige Affærer over Rigets Affærer og søger at tilfredsstille vores egne Ønsker eller behjælper vor Stilling indenfor Præstedømmet til at virke for selvistre Formaal, fra det Øjeblik taber vi isølge Herrens egne Ord til os den Magt, han har givet os, og Amen til den Mands Præstedømme og Autoritet, som saaledes misbruger sin Stilling. Han kan ikke være en umoralst eller ugudelig Mand og samtidig beholde sin Stilling i Kirken. Saalønge

dette Forhold gjør sig gjældende indenfor Præstedommet, er der absolut ingen Fare for Kirken.

Statens Existens maa sikres paa selv samme Maade. Jeg tør sige, at det, Verden i Dag trænger til, for at Samfundet kan være forberedt til at modstaa de onde Magter og alle nedbrydende Kræfters Indflydelse, er Mænd — sandhedskjærlige, paalidelige, modige og villiesfaste Mænd, som er fulde af Trossyrlke, og økonomiske i deres Dispositioner, samtidig med, at de virker med Kraft og Flid for Samfundets Wel som et Hele, Mænd, som vil kontrollere og bestyre offentlige Afsærer saa samvittighedsfuldt, som om det var deres egne, Mænd, som Folket stemmer for og samstemmer med, og som har Folkets fulde Tillid.

Hvis der eksisterer forvirrede og samfundsforsyrende Tilstande, søger jeg altid fra Guds Ord at udfinde Redningsmidlet, fordi jeg tror paa hans Ord, som han gav til sit Folk forдум, og som han har givet os ved Abenbaring til sin Profet, Joseph Smith, i denne Evangelie-Husholdning. Jeg tror paa hans Ord, som de bliver os meddelte ved Guds levende Ordskrifter, de Mænd, som i Dag forklarer hans Ord til os. Hvis vi er villige til at stole paa Guds Ord, saa lærer vi, at alle Nationers Beskyttelse, Velserd og Udvikling afhænger af, at gode, ærlige, rettænkende og retsfærdige Mænd bliver valgte til at repræsentere dem i alle offentlige Anliggender.

Hvorledes kan man adskille Kirken fra Staten i noget som helst Land? Staten kontrollerer Kirken absolut med Hensyn til timelige Afsærer. Den kontrollerer Eders Ejendom, ja den kontrollerer Eders Liv. Den tager Eders Ejendom fra Eder, hvis den har Brug for den; den kræver Eders Tjeneste; den erklærer Krig og slutter Fred, og I kan ikke forandre det, hvormeget I end ønsker det, og hvormeget I end påstaar, at I er uafhængige, og at det, I har, tilhører Eder. Når alt kommer til alt, maa vi indrømme, at Staten kontrollerer os. Er det da ikke nødvendigt eller rigtigt, at gode Mænd, som man kan stole paa, styrer de offentlige Afsærer? Jeg synes, at det er absolut nødvendigt, og dette er Grunden til, at jeg henleder Eders Opmærksomhed derpaa. Der kan ikke herske Fred, og vort Lands Institutioner kan ikke vedvarende virke usyrlige, undtagen nævnte Betingelser opfyldes. Heller ikke kan der uden dette ske nogen større Udvikling i vor egen Stat.

Jeg veed ikke, om jeg behøver at optage Tiden med at løse hele Udtalelsen for Eder, men i Pagtens Bog findes en Abenbaring, i hvilken Herren figer til os, at det er vor Bligt, for at de rette Samfundssyrlighed skal kunne være til Stede, at udsøge gode Mænd, vise og retsfærdige Mænd til at kontrollere vores verdslige Afsærer. Jeg ønsker, at I skal lægge særlig Vægt paa dette Ord „udsøge“. Jeg synes, at vi næsten har naaet det Punkt, hvor vi amerikanske Borgere i Stedet for at „udsøge“ Mænd til at tjene os sætter os rolig ned og lader de Mænd, som ønsker Embederne, flas om, hvem der kan erholde dem. En Mand sagde en Dag til mig: „Jeg har modtaget en Henbendelse om at stille mig som Guvernør-Kandidat. Der blev sagt mig, at hvis jeg kunde overlade Agitations-Komiteen 10,000 Dollars til Anvendelse,

vilde jeg have god Udsigt til at blive valgt." Den Slags Politik er farlig. De Mænd, som vi behøver til at bestyre Statsembederne, burde findes hos Folket, hos de brede Folkelag. Vedt Æ, hvad Herren sagde til Neifterne, som levede paa dette Kontinent, og som blev udryddede netop paa Grund af de nedbrydende Kræfter, som jeg har omtalt. Kong Mosias sagde, da de ønskede, at hans Søn Aaron skulde blive deres Konge efter ham, at det var ikke viist eller godt, at de vilde vælge en Konge til at regjere efter ham. Han sagde:

"Lader os være vise og betragte disse Ting, samt gjøre det, som skal tjene til dette Folks Fred."

Derfor vil jeg forblive Eders Konge i mine øvrige Dage; lader os ikke desmindre bestille Dommere til at dømme dette Folk efter vor Lov, og vi ville paany ordne Folkets Anliggender, og vi ville bestille vise Mænd til Dommere, som ville dømme Folket ifølge Guds Besalinger". (Mosia, 29: 10, 11.)

Det laa Kong Mosia paa Hjerte at faa Folket til at indse, at det var det bedste for dem, at de i Stedet for at blive regjerede af Konger valgte retsærdigede Mænd til at regjere sig efter Lovene og vedtage nye Love. Dette blev gjort, og Dommerne, som valgtes, administrerede Lovene i Retsærdighed. Æ tredjindstyve Åar var der Fred, men saa kom der et Element til i Nationens Politik, som, sjøndt den samme Forfatning og de samme Love var i Kraft; saaledes fik Indpas i Folkets Hjarter, at Majoriteten stemte for uguadelige Mænd til Overdommer og Dommere i Stedet for gode Mænd, og Historiesriveren bærer Bidnessbyrd om, at da de tredjindstyve Åar var forsløgne, og disse uguadelige Mænd herskede, begyndte Nationens Ødelæggelse og Oplossning.

Saledes vil det vedblivende være i alle Nationer, og derfor ønskede jeg at advare Eder. Mænd, som vil udføre Folkets retsærdige Billie, skulde søges til at bestyre Embederne i Staten. Har der været Grund til at betvivle, at Folkets Billie vil blive udført eller er bleven udført af de Mænd, som før har været bestikkede i Embeder? Jeg mener, at Æ kun behøver at se tilbage paa de sidste 6 Åar af vor Stats Historie for at faa dette Spørgsmaal besvaret. Æ en lignende Forsamling som denne stillede Kirkens Præsidentskab og øvrige præsiderende Autoriteter sig paa en Maade, som var klar og ikke funde missforstaas med Hensyn til et vigtigt Spørgsmaal, som forelaa, Spørgsmalet om at støtte Bestræbelserne for, at en Forbudslov blev udstillet mod Fabrikationen og Udstjænkningen af bayersk Öl og alkoholiske Likører til almindeligt Forbrug. Vi stemte for at støtte disse Bestræbelser. Beslutningerne blev publicerede og blev bekjendte i Verden, og dog har Æ sendt Mænd til Utahs lovgivende Forsamlinger, som absolut har ignorereret hin Beslutning og ignorereret Eders Billie, thi jeg tror, at det var Majoritetens Billie, at denne Sag blev gjennemført. Hvem har Ansvaret derfor? Vi ønsker ikke, at Æ skal holde os ansvarlige. Vi vælger ikke Lovgiverne; vi stemmer kun for eller imod, ligesom Æ gjør. Æ, som har Valgretten i denne Stat, er ansvarlige, og hvis Æ ikke ønsker gode Love, hvis Æ ønsker, at denne Stat fremdeles i denne Henseende skal staa til Skamme paa en ydmægrende Maade blandt Nabostaterne;

hvis J. ønsker, at vor Stat vedblivende skal tolerere de to værste Indflyhder, som gjør sig gjældende i Verden i Dag for at ødelægge Eders Sønner og Østre, saa vedbliv at sende Mænd til Utahs lovgivende Førsamling, som, naar det kommer til Afgjørelsen, vil stemme for fri Fabrikation af spiritusholdige Drikke, for offentlige Udstyenkningsssteder og, hvad der, om end indirekte, hænger sammen dermed, for offentlige Utugtsbhuse, og det vil ikke være længe, før J. vil have alt dette i Eders Kommuner, hvis det ikke allerede findes. Jeg siger Eder, at J. maa kontrollere og undertrykke disse Ting. Hvis J. ikke sætter Eders Billie igjennem oversor disse Ønder, bliver J. nødte til at bøje Eder for dem, som ønsker disse Institutioner i vor Midte.

Jeg vil ikke missforstaas med Hensyn til dette Spørgsmaal. Hvis J. er som den Klasse af Folk, til hvem jeg har hentydet; hvis Majoriteten ønsker ugrundelige Mænd til at styre Statsstibet eller Mænd, som ikke vil tage Hensyn til Eders Ønsker eller Billie, naar den endelige Beslutning skal tages vedrørende Gjennemførelsen af en Forbudslov, saa stem paa Mænd, som deler Eders Anskuelser; men sorg for ikke at blive bedraget. Som Rudyard Kipling siger: „Tillad ikke nogen at twiste de Sandheder, som Mænd har ytret, for at sætte Snarer for usorstandige, daaragtige Mænd og Kvinder“, og lede dem til at tro, at Sandhed er Løgn, og Løgn Sandhed; men udøv Eders Dømmekraft, med Guds Aaland til at vejlede Eder; tag denne Sag i Haand, kontroller disse Ting. Der har ikke været nogen Meningsforandring for Kirkens Bedkommende med Hensyn til de nævnte saa vigtige Spørgsmaal. Kirkens Autoriteter staar paa samme Standpunkt, som de gjorde i Begyndelsen. Vi ønsker Forbudsloven gjen nemført og virker derfor.

Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tankesprag.

„Morgenstund har Guld i Mund“. Det saar Du en levende Følelse af, naar Du ser Solens Opgang i den sjønne Føraarsmorgen og indaander den friske Lust i fulde Drag, lytter til Huglesangen og beskuer Naturen i al sin Unde — Skovens Træer med deres Løvkrone, det grønne Græs og de herligt duftende, pragtfulde Blomster, hvis Skønhed ingen Pen kan beskrive eller Pensel udmale; men naar Du ser den smilende Natur, glem da ikke selv at smile med den.

Niels J. Green.

— De, som kan opdage deres egne Fejl, hører til de største Opdagere.

— Som Himlen kun kan spejle sig i den stille Overflade, kan det sjønne, gode og sande kun spejle sig i det stille Sind.

Søren Kierkegaard.

Sandag den 15. Oktober 1916.

Organiseret og personligt Arbejde er nødvendigt.

Paa Grund af Krigsforholdene i Europa og den Fare, der er forbunden med Rejsen over Søen, bliver der kun koldt saa Velstær fra Zion som Missionærer til dette Land, og de Missionærer, som nu virker her, vil, saa snart de har fuldendt deres Mission, blive løste og saa Tilladelse til at rejse hjem; saaledes formindskes stadig Antallet af Missionærer, som virker her. Der er ogsaa en Mulighed for, at alle Missionærerne vil blive hjemkaldte en Gang i Fremtiden; men dette vil dog næppe ske for hele den europæiske Missions Bedkommende. Disse Forhold henleder vor Tanke paa, at de lokale Brødre og Søstre burde organiseres i det Øjemed at udføre almindelig Missionær-Gjerning og andet religiøst Arbejde, saa at Arbejdet, der maa gjøres indenfor Menigheden og af Menigheden i de forskellige Grene, Konferencer og Missioner, kunde blive udført med saa lidt Forstyrrelse som muligt, selv om Missionærkorpset skulde blive formindsket.

De Hellige maa lære denne store Sandhed, at enhver, som har hørt og annammet Evangeliet, har Forpligtelse til efter Herrens Besaling at prædike det til andre. Vi læser:

„Og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin Næste. Derfor ere de uden Undskyldning, og deres Synd hvile paa deres egne Hoveder.“ (Værd. og Vagt. Bog, 88:81, 82.)

Hvorfor skulde de lokale Brødre og Søstre ikke altid kunne have hos sig nogle saa evangeliske Skrifter til at uddele, hvor de sandsynligvis vil blive læste; og hvorfor skulde de ikke kunne tale om Evangeliets forskellige Lærepunkter baade med dem, som de ved deres Arbejde omgaas, og med fremmede. Derved vilde de Hellige ikke alene udføre en religiøs Pligt, der paahviler dem, og blive til Belsignelse for deres Medmennesker, men de vilde tillige voxe i og styrkes i Troen, hvilket vilde gjøre dem mere dygtige til at forklare og forsøre Sandheden; deres Kjærlighed til Evangeliet vilde voxe i Styrke og deres Kjærlighed til Herren og Menneskene blive større.

Stor og sand Glæde kommer til Sindet, naar vi betjener vore Medmennesker, og denne Glæde er en af de højeste Glæder i Livet. Vi bør ikke vente med at gjøre det gode, til vi bliver opfordrede eller besøede dertil, men selv tage Initiativet. Vi læser i Vagtenes Bog, 58. Kap., 26.—29. Vers:

„Thi ser, det er ikke tjenligt, at jeg skal give Besaling i alle Ting, thi den, der er tvungen til alle Ting, han er en lad og ikke en viis Tjener, hvorför han ingen Besønning faar.

Sandelig, siger jeg, Menneskene burde arbejde med Fver for en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen fri Willie, og bevirkie megen Refsærdighed;

Thi Evnen have de til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gjøre det gode, skulle de ingenlunde miste deres Løn.

Men den, der ikke gjor noget, forend det bliver ham besalet, og hører en Besfaling med et tvivlende Hjerte og sendrægtigt adlyder den, er under Fordømmelse."

Hvis Du saa, at en Person ubevidst nærmede sig en brat Bjergskrent, og Du vidste, at dersom vedkommende ikke blev advaret mod at gaa videre, vilde det ester al Sandsynlighed bringe Døden til ham eller hende, vilde Du da ikke ved Raab eller paa anden Maade søge at hindre, at en Ulykke skulde ske? Mange lever saaledes, at de paa en Maade ødelægger baade Legeme og Sjæl, og dette har ofte sin Grund i, at de ikke bliver advarede. At de fleste Mennesker ikke vil tage imod Advarsler, retsærdiggjør ikke, at vi ophører med at advare vore Medmennesker, saa længe stadtig nogle bliver frelse. Var det ikke ogsaa saaledes i Profeternes Dage i de ældste Tidsalbre og paa den Tid, da Kristus forhen oprettede sin Kirke. Vi læser:

"Dog ikke alle lode Evangeliet; thi Esajas siger: Herre! hvem troede det, han hørte af os?" (Rom. 10: 16.)

Det er glædeligt for mig at erfare, at i den britiske Mission er det blevet almindelig Skik, at de lokale Søstre uddeler vore Kirke-Skrifter fra Hus til Hus. I nogle Tilfælde har de i en bestemt Tid uddelt flere Traktater end Missionærerne fra Zion i den samme Konference. Dette Eksempel fortjener at blive efterfulgt i hele den europæiske Mission. Hvor denne Traktat-Uddeling foretages i den rette Land og under den rette Ledelse, vil vieget godt komme ud deraf; og disse Arbejdere i Bingaarden vil blive storligen belønnede af vor himmelske Fader. Det er sagt angaaende afdøde Præsident John R. Winder, som var første Raadgiver i Kirkens Præsidentskab, at han, medens han var i sit FødeLand, fik Kjendstæd til "Mormoniismen" eller til Kristi sande Evangeliums Lærdomme paa den Maade, at et Stykke Papir af et Blad, som indeholdt en Artikel vedrørende "Mormoniismen", sloj hen imod ham. Han tog det op og læste det, og dette ledte til, at han nærmere undersøgte, hvad "Mormoniismen" var, og blev et Medlem af Kirken. Til hvor stor Belsignelse kan saaledes ikke det evangeliske Skrif blive, som Du giver en Person? Lad os erindre Herrens Formaning:

"Og lader Eders Prædiken være en Advarsels Røst, fra hver Mand til sin Næste i Mildhed og Sagtmeldighed." (Pagt. Bog 38: 41.)

Vi kan give denne Advarsel ved at uddele evangeliske Traktater, ved at udlaane Tidsskrifter og Bøger, ved Samtaler, ved at sætte et godt Eksempel og paa anden Maade. Jeg beder, at Herren vil lægge sin Belsignelse til vores ydmige Bestræbelser i dette Arbejde som i alle vores andre religiøse Foretagender.

George F. Richards.

— Hvad Nytté gjør en Lærebog den, der mangler Forstand til at opfatte dens Lære; nytté vel Spejlet den, der er røvet Øjnenes Lys?

Jesu Kristi Evangelium.

Kristi Evangelium indeholder alle Principper, som vedrører Menneskets Frelse og evige Øphøjelse. Evangeliets Principper er evige, centrale og fundamentale Livsprincipper; ethvert aandeligt og timeligt Livsprincip, indbefattende enhver Naturlov, er afhængig af dem og maa være i Harmoni med dem. Vi kan fremføre historiske Beviser herfor, hvis vi vil trø den hellige Skrifts Vidnesbyrd om, at Naturkæsterne paa vidunderlig Maade har tjent Herrens vise Hensigter.

Vi læser i de hellige Skrifter, hvorledes Kristus fra Verdens Begyndelse repræsenterede Faderen ved mangfoldige Lejligheder. Faderens Ord til os om Kristus lød: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Belbehag; hører ham!“ Uagtet Saliggjørelsens Evangelium er Guds Evangelium, bliver det i Almindelighed kaldt Kristi Evangelium, eftersom Kristus forkyndte os det og var den bestikkede Frelser. I Henhold til Evangeliets Principper skulde Kristus, Guds enbaarne, syndfri Søn, lide Døden paa Korset for Menneskenes Synders Skyld. Hans Blod blev udgydt som et Sonoffer for Menneskenes Synder, saa at Menneskene kunde opnaa evig Frelse ved at klynge sig til ham og alyde hans Evangeliums Bud.

Evangeliets Principper er ligesom Naturlovene Livsprincipper, men de er de højeste af alle og omfatter alle andre. Naturlovene er i fuldkommen Harmoni med Kristi Evangelium eller Saliggjørelsес-Planen; de maa nødvendigvis være det, eftersom Kristus i Begyndelsen var hos Gud og selv var Gud; han deltog i Skabelsen, og uden ham „blev end ikke een Ting til af det, som er“. Han var „det sande Lys, der oplyser hvert Menneske“. „Verden er bleven til ved ham“. Og han blev født som en af os „og tog Bolig iblandt os“, og „saa mange, som toge imod ham, dem gav han Magt til at vorde Guds Børn“. (Læs de første 18 Vers i 1. Kapitel af Johannes-Evangeliet.) Evangeliets Principper indeholder den dybeste Filosofi. De er et Udtryk for vor himmelske Faders Billie, og Jesus Kristus, hans enbaarne Søn, tilkjendegav os fra Begyndelsen Faderens Billie, og han forkyndte os Evangeliets hellige Lærdommme med stor Tydelighed, da han fordom levede paa Jordens som en af os.

Eldste Orson F. Whitney, nu en af de tolv Apostle, skrev for flere Aar tilbage angaaende Evangeliet, at „de Principper, det omfatter, er evige Sandheder, som Menneskene maa respektere og leve i nøje Overensstemmelse med for at blive frelste.“

Menneskene kan ikke selv udtænke Evangeliets frelsende Principper, men naar vi overvejer dem, kan vi ved Guds Vands Lys komme til en Forstaaelse af, at de er guddommelige og evigt sande.

Menneskene kan stille sig tvivlende overfor Evangeliets aabenbarede Lærdommme, men intet nok saa lærd Menneske kan modbevise deres Rigtighed. Evangeliets Principper er Saliggjørelses-Principper, som vi er gjorte bekjendte med „for at blive vise til Salighed ved Troen paa Jesus Kristus. Kun ved at leve i Overensstemmelse med disse Principper,

i Overensstemmelse med Evangeliets Krav, kan vi erholde Guds rige Velsignelser i dette Liv og evigt Liv herefter. Eldste Orson F. Whitney skriver: „Evangeliets Principper staar direkte eller indirekte i Forhold til alle kjendte eller ukjendte Sandheder. Intet Rettsærdigheds-Princip vil nogensinde blive aabenbaret eller Sandhed udfundet enten i Tid eller Evighed, som ikke paa en eller anden Maade staar i Forhold til Kristi Evangelium“.

Kristi Evangelium anviser Frelsens Vej, for dette og for det tilkommende Livs Bedkommende. Det er, som Apostelen Paulus skriver til Rømerne, „en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror“. Det er Midlet, hvorved Ophøjelse og evig Udvikling muliggjøres. Det omfatter alt, hvad der er dydigt og godt, og bekæmper al Lust og Synd. Det gør en sharp Udskillelse mellem det sande og det falske. Det evige Liv bliver kaldt den største af alle Guds Gaver, fordi denne Gave omfatter enhver anden Gave, og da vi ikke kan erholde denne det evige Livs Maadegave uden at adlyde Evangeliets Krav, ligger deri, at Kristi Evangeliums Principper er de højeste og vigtigste af alle Livsprincipper og omfatter alle andre. Der eksisterer ikke nogen Naturlov, undtagen den er i den næjeste Harmoni med Kristi sande Evangeliums Principper, Bud og Anordninger. Ingen af de nægtige Gjerninger eller saakaldte Mirakler, som af Kristus og hans bemyndigede Ejendomme er blevne udførte paa Jorden, har været i Modstrid med Naturens Love, aldeles ikke! Disse mirakuløse Handlinger, som altid har været af en frelsende Natur, er kun ikke blevne udførte ved de almenkjendte Naturloves Kraft, men i Henhold til de højere aandelige Love, Menneskene ikke kjender, og i Henhold til Guds hellige og retsfærdige Billie. Ligesom Maanen ikke kan frembringe et saa stærkt Lys som Solen, saaledes er det umuligt, at de højeste aandelige og timelige Gaver kan erholdes, naar Menneskene ikke øver Tro paa Gud og adlyder hans Bud, som de indeholdes i Kristi Evangelium, hvis usorfalskede Verdomme bliver forkhynde og hvis usorfalskede Ordinancer bliver administrerede af Præstedommet i Kristi gjenoprettede Kirke, nemlig „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“.

Eldste Whitney skriver: „De Principper, som udgjør Kristi Evangelium — ikke alene de første Principper vedrørende Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-aands Gave, men alle evangeliske Principper, som har været eller vil blive aabenbarede — er evige Principper, af hvilke Menneskenes Frelse, Helliggjørelse og Herliggjørelse afhænger.“

Apostelen Paulus advarede i Fordomis Dage Galaterne mod at tro noget andet Evangelium end det, han med de øvrige Apostle og andre dertil besiddede Brødre forkhynde, og han bar sit Bidnesbyrd om, at det Evangelium, som han forkhynde, var ikke Menneskeværk; han havde personlig modtaget et Bidnesbyrd om dets Sandhed „ved Aabenbarelse af Jesus Kristus“, for at han „skulde forkhynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne“. Han udtalte sin Forundering over, at de lod sig forvirre af nogle, som „vendte op og ned paa Kristi Evangelium“, og

for at Galaterne skulde indprente sig, at Evangeliets Principper ikke i mindste Maade kunde forandres, siger han:

„Men selv om vi eller en Engel fra Himmelten forkyndte Eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt Eder det, han være en Forbandelse!.... Taler jeg da nu Mennesker til Billie, eller Gud? Eller søger jeg at behage Mennesker? Dersom jeg endnu vilde behage Mennesker, da var jeg ikke en Kristi Ejener.“ (Gal. 1. Kap. 8. og 10. B.)

Vi kan af disse Pauli Ord se, hvor saare vigtigt det er, at Menneskene kommer til Kundskab om Kristi sande Evangeliums Principper, og at de, naar de gjennem Guds bemhyndigede Ejener er komne til Kundskab derom, ikke asviger derfra i mindste Maade, men klynger sig nær til Herrens sande Præstedømme, saa at ubemyndigede, falske Værere ikke skal vinde Indpas hos dem og lede dem bort fra Sandheden og Livets Sti, og derved hindre dem i at vinde det evige Livs Krone.

Vi, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har stor Aarsag til at være Herren taknemlige, fordi han har ladet Evangeliet blive forkyndt for os, saa at vi har faaet Kjendskab til dets sande Principper, og fordi han i sin Maade har delagtiggjort os i Evangeliets Ordinancer, saa at vi er blevne døbte med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, ved Haandspaalæggelse paa vore Hoveder af Kirkens Eldster er bekræftede Medlemmer af Kirken og har modtaget den Helligaand, og er blevne opfyldte af Kjærlighed til Gud og hans Saliggjørelses-Værk. Vi har stor Grund til at takke og prise Gud, fordi han i sin Maade har oplyst os om Evangeliets frelsende Principper og ledt os ind paa den nævne Vej, der leder til Opnaaelse af det evige Liv, og vi kan ikke vise vor Taknemlighed paa nogen bedre Maade end ved at høre vort Bidnesbyrd til vore Medmennesker om, hvilket der er Kristi sande Evangelium, og hvilken der er vor Frelsers sande Kirke.

Der kan nødvendigvis kun være eet sandt Evangelium, nemlig det, som blev forkyndt af Frelseren forдум, og som i sin Renhed blev meddelt af ham til Profeten Joseph Smith i disse de sidste Dage og gengivet med alle dets Gaver, Kræfter og Belsignelser; det er ethvert Menneskes Pligt at rette sig efter dette Evangeliums Fordringer, som er Guds Lov til os. Vor himmelske Fader vil belse alle sine Børn paa Jorden, men kun paa Betingelse af, at de viser Lydighed mod hans Besalinger, som er os givne ved Jesu Kristus. Evangeliet indeholder de højeste Livsprincipper, men stiller ikke større Fordringer til os, end vi kan opfylde. De Krav, som Evangeliet stiller til os, er saa ligesremme, at end ikke de daarsligst begavede Mennesker kan fare vild.

Skjøndt Kristi Evangelium har været „Føderne til Forargelse og Hedningerne en Daarskab“, som Apostelen Paulus siger — han kjendte det saa nøje, thi Evangeliet havde været ham selv til Forargelse, før han blev omvendt — saa indeholder dog dets Principper, vedrørende Kristus som Guds enbaarne, syndri Søn, hans Forsoningsdød paa Korsets Træ, hans Opstandelse (og Evangeliets forskjellige Saliggjørelses-Principper), den dybeste Livsfilosofi af alle filosofiske Systemer, og er i

Sandhed „en Guds Kraft til Saliggjørelse“ og evig Ophøjelse i Guds himmelske Rige for alle, som adlyder dets Lærdomme.

Niels F. Green.

Hammenligninger.

Af Dr. C. L. Olsen i „Bituben“.

(Fortsat fra Nr. 19.)

Omvendelse.

Naar man' fast og sikkert har sat sin God paa det første Trin af den Stige, der leder opad eller til evig Frelse i Guds Rige, nemlig fattet Tro paa Evangeliet — ikke før — er man beredt til at tage det næste Skridt, hvilket er Omvendelse.

Den oprigtig troende er nu maaske i Besiddelse af den samme Land, som besjælede de Tusinder, der var tilstede paa Pintsefestens Dag og hørte Evangeliet forkyndt af Apostelen Petrus, da han prædikede med en Kraft, „saa det gik dem igennem Hjertet“. Disse allerede troende „sagde til Petrus og de andre Apostle: „J Mænd, Brødrel hvad skulle vi gjøre?“ Svaret lød saaledes: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og J skulle faa den Helligaands Gave.“ (Ap. Gj., 2. Kap.) Utter, hvilket ukunstlet Svar! Disse angrende Syndere, der i Oprigtighed søgte Raad af Herrens bemyndigede Tjenere, blev ikke trakterede med oratorisk Bombast eller vidtløstige, vellydende theologiske Fraser, men i faa meningensfulde Ord fik de at vide, hvilket var det næste Skridt, de skulle tage. Hvis den, som Gud i sin Maade har skænket denne uwurderlige Gave, Troen, ønsker at gjøre Fremgang, maa han ikke blive staaende paa det samme Sted. Han maa gaa videre.

Sand Omvendelse og dens værdige Frugter kan maaske bedst fremstilles ved epigrammatisk at anføre nogle Skriftsteder desangaaende:

„Den uguadelige forlade sin Vej og den uretfærdige sine tanker og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han skal mangfoldigen tilgive.“ „Vi skulle forsage Uguadelighed og de verdslige Begjeringer og leve sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i denne Verden.“ „Derfor fatter et andet Sind og vender om, at Eders Synde maa være udslettede.“ „Afslægger Løgn og taler Sandhed.“ „Giver ikke heller Djævelen Rum! Den som stjal, stjæle ikke fremdeles.“ „Ingen raadden Snak udgaa af Eders Mund“. „Al Bitterhed og Hidsighed og Brede og Skrigen og Bespottelse blive langt fra Eder, med al Ondskab.“

..... Se, denne Slags Omvendelse betyder noget, især naar Bodsfærdigheden kommer, førend man, efter at have fremturet i slet Vandet, maaske hele sit Liv, ligger paa Dødslejet, udæret og afsmægtig.

Den, der i Oprigtighed forsøger paa at omvende sig fra Synd, behøver ikke at vise det ved en udvortes, paatagen Mine; ved at bære Sørgedragt eller klæde sig i en speciel Uniform; ved Larm og Raab

og Trommeslag; ved Vajen af Bimpler og Faner i strigende Farver; ved sorgsuredé Ansigtstræk og hængende Hoved eller paa nogen anden fariskeit Maade at befjendtgjøre sin Omwendelse — noget, der er i stærk Modhæftning til Frelserens Lære, men et Skue, man ser daglig. Nej, „naar Du beder, skal Du ikke være som Djensfalkene; thi de staar gjerne og beder i Synagogerne og paa Gadernes Hjørner, paa det de kan anses af Menneskene; sandelig siger jeg Eder, at de har alt faaet deres Øn. Men Du, naar Du beder, gak ind i dit Kammer og luk din Dør, og bed til din Fader, som ser i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare.“ Hvis man paa denne Maade, ja, ved Faste og Øn, alvorlig paafalder Gud om Kraft og Styrke til at give Afskald paa verdslige Fornøjelser, Svir, uguadelige Omgangssæller, unyttige Sæder, skadelige Vaner osv., skal man sikkert blive bønhørt.

Daab.

Den troende, omvendte Synder er nu færdig til at tage det tredie Stridt paa Vejen fremad, hvilket er at modtage Daab til Syndssorladsels. Men hvilken Daab? Den samme Daab, som Frelseren selv blev døbt med af Johannes den Døber i Jordans Flod, d. v. s.: med Neddyppelse i — under — Vandet, altsaa, ikke med Bestenkelse eller paa nogensomhelst anden Maade, der afgiver fra det oprindelige Mønster.

Daaben, udført paa en eller anden Maade, anerkjendes i Reglen af de forskjellige kristne Samfund; dog vil nogle af disse ikke indrømme Nødvendigheden af samme. Dette er mildest talt besynderligt, estersom Frelseren selv med sin egen Mund paa det bestemteste erklaerede netop det modsatte: „Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes for at døbes af ham. Men Johannes for mente ham det og sagde: jeg har behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig! „Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Det er.“ (Mat. 3: 13, 15.) „Gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands.“ (Mat. 28: 19.) Man skulde tro, at Frelserens Exempel og denne hans egne, absolut ubetingede Erklæring og hans derpaa beroende Besaling til sine Ejener vilde en Gang for alle ende enhver Strid med Hensyn til denne Sag. Men nej, de stakkels Mennesker handler, som om de føler sig langt bedre stikkede til at afgjøre saadan en Sag end han, i hvis Mund der ikke blev funden Svig! Men den ærlige sandhedssøgende betages af en inderlig Sjælsro, idet han hører Aandens stille Hvissen: Du gjør Det, idet Du stoler paa Herrens Ord og ikke lytter til saadan Lære, der afgiver fra Sandheden, ejheller bliver vildledt formedelst „Menneskenes Spil, ved Træshed og Forsørelsens Kunstgreb.“

Den Helligaands Gåte,

der skjences den døbte, omvendte troende, kan betragtes som det fierde Godtrin paa Evangeliestigen, der betrædes af den fremadskridende Kristi

Discipel. „Men Talsmanden, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder.“ (Joh. 14, 26.) Af disse Frelserens Ord lærer vi altsaa, hvilken speciel Funktion denne Personlighed i Guddommen har at varetage. Denne Talsmand udgaar fra Faderen og „sendes“ i Jesu Navn for at belære og oplyse dem, der i barnlig Tro og Oprigtighed har sluttet Vagt med Gud i Daabens Vande og saaledes lovet at holde hans Bud. „Men naar han, den Sandhedens Land kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder.“ (Joh. 16, 13.) (Forthættet.)

— Ilden brænder Dig, selv om Baaret er af Sandeltræ; et slet Menneske er slet, selv om det stammer fra et ødelt Hus.

— Selv om han dvæler i det fjerne, vil Vennen dog ikke være fjern fra sine Venner; Maanen er langt borte, men den kysser dog hver Nat Lotusblomsten vaagen.

Missionærernes Rapport for Juli, August og September Maanedet 1916.

Rosferencepræsident	Rosference	Yntal Missionærer	Ulvifter omfattet	Bøger omfattet	Grennede Kjem belagte	Evangeliske Samtalet	Møder afholdte	Døde	Ørbinebe	Børn velfigende
Moroni P. Stark	Aalborg	3	3055	14	128	61	84	2	7	3
Christen Sørensen	Aarhus	3	680	7	29	95	57	4	2	4
Hans J. Christiansen	Kjøbenhavn	3	3497	9	15	24	116	6		7
Andrew Dahlstrød	Bergen	4	406	12	10	496	141			5
Adolph M. Nielsen	Kristiania	2	600	57	184	40	110	5		2
M. A. Falldmo	Trondhjem	3	500	10	10	150	51	2		3
Totalsum for Missionen		18	8738	109	376	866	559	19	9	24

Innehold:

Tale af Eldste Anthony W. Ivins	305	Jesu Kristi Evangelium	315
Tankesprog	312, 314, 320	Sammenligninger	318
Redaktionelt:		Missionærernes Rapport for Juli,	
Organiseret og personligt Arbejde		August og Septbr.....	320
er nødvendigt	313		